

ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลเบิด

เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

พ.ศ. ๒๕๖๖

โดยที่เป็นการสมควรตราข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลเบิด ว่าด้วยการควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๖ ประกอบมาตรา ๒๙ และมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ องค์การบริหารส่วนตำบลเบิด โดยความเห็นชอบของสภาองค์การบริหารส่วนตำบลเบิดและนายอำเภอรัตนบุรี จึงตราข้อบัญญัติไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลเบิด เรื่อง การควบคุมการเลี้ยงหรือการปล่อยสัตว์ พ.ศ. ๒๕๖๖”

ข้อ ๒ ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลเบิด ตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ บรรดาข้อบัญญัติ ประกาศ ระเบียบ หรือคำสั่งอื่นใดในส่วนที่ได้ตราไว้แล้ว ในข้อบัญญัตินี้หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับข้อบัญญัตินี้ ให้ใช้ข้อบัญญัตินี้แทน

ข้อ ๔ ในข้อบัญญัตินี้

“การเลี้ยงสัตว์” หมายความว่า การเลี้ยงสัตว์ในสถานที่เลี้ยงสัตว์

“การปล่อยสัตว์” หมายความว่า การเลี้ยงสัตว์ในลักษณะที่มีการปล่อยให้อยู่นอกสถานที่เลี้ยงสัตว์ รวมทั้งการสละการครอบครองสัตว์

“สถานที่เลี้ยงสัตว์” หมายความว่า คอกสัตว์ กรงสัตว์ ที่ขังสัตว์ หรือสถานที่ในลักษณะอื่นที่ใช้ในการควบคุมสัตว์ที่เลี้ยง

“เจ้าของสัตว์” หมายความว่า เจ้าของหรือผู้ครอบครองสัตว์

“ที่หรือทางสาธารณะ” หมายความว่า สถานที่หรือทางซึ่งมิใช่เป็นของเอกชน และประชาชนสามารถใช้ประโยชน์หรือใช้สัญจรได้

“การทำทะเบียน” หมายความว่า การจดทะเบียนและการขึ้นทะเบียน

“การจดทะเบียน” หมายความว่า การออกใบรับรองรูปพรรณสัณฐานและการทำเครื่องหมาย
ระบุตัวสุนัข

“การขึ้นทะเบียน” หมายความว่า การนำเอกสารเกี่ยวกับสุนัขที่จดทะเบียนไว้แล้ว
แจ้งต่อเจ้าหน้าที่เพื่อบันทึกรายละเอียดรูปพรรณสัณฐาน

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกองค้การบริหารส่วนตำบลเปิด

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า เจ้าพนักงานซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

ข้อ ๕ เพื่อประโยชน์ในการรักษาภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน
ในท้องถิ่นหรือเพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์ในพื้นที่ในเขตอำนาจขององค์การบริหาร
ส่วนตำบลเปิดเป็นเขตควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ ดังนี้

(๕.๑) ให้พื้นที่ต่อไปนี้เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ประเภทช้าง ม้า โค กระบือ
สุกร แกะ แพะ สัตว์ดุร้ายต่าง ๆ สัตว์มีพิษอื่น ๆ และสัตว์ต้องห้ามตามกฎหมายโดยเด็ดขาด ได้แก่

(๕.๑.๑) ที่สาธารณะตำบลเปิด

(๕.๑.๒) สถานที่ท่องเที่ยว

(๕.๑.๓) สถานที่ราชการ

(๕.๒) ให้พื้นที่ต่อไปนี้เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์เกินจำนวนที่กำหนด ดังนี้

(๕.๒.๑) พื้นที่อื่น ๆ นอกจากที่ระบุไว้ใน (๕.๑)

(๕.๒.๒) พื้นที่ผังเมืองประกาศเป็นเขตพาณิชยกรรมและเขตประชากรหนาแน่น
ห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ประเภท

(๕.๒.๒.๑) สัตว์ปีก เช่น เป็ด ไก่ ห่าน นก ไม่เกินจำนวน ๕ ตัว

(๕.๒.๒.๒) สัตว์สี่เท้าที่ไม่เข้าข่ายลักษณะสัตว์ใหญ่ เช่น สุนัข แมว
กระต่าย ลิง ชะนี และอื่น ๆ ไม่เกิน ๓ ตัว

(๕.๒.๒.๓) จำนวนสัตว์อื่นนอกจาก (๕.๒.๒.๑) และ (๕.๒.๒.๒)
ต้องได้รับความเห็นชอบจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น

(๕.๒.๒.๔) การเลี้ยงสัตว์ต้องไม่ก่อมลภาวะและเหตุรำคาญ

(๕.๒.๒.๕) ต้องไม่เป็นแหล่งเพาะพันธุ์และแพร่เชื้อโรคที่ติดต่อ

จากสัตว์สู่คน

(๕.๓) ให้พื้นที่ต่อไปนี้เป็นเขตที่การเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ต้องอยู่ภายใต้มาตรการ
อย่างใดอย่างหนึ่ง ดังนี้

(๕.๓.๑) พื้นที่อยู่อาศัยไม่หนาแน่น หรือไม่เข้าข่ายตามลักษณะใน (๕.๑)
และ (๕.๒) เป็นเขตที่การเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ประเภท

(๕.๓.๑.๑) สัตว์สี่เท้าที่เข้าข่ายลักษณะสัตว์ใหญ่ เช่น ช้าง ม้า โค
กระบือ และอื่น ๆ จำนวนไม่เกิน ๑๕ ตัว

(๕.๓.๑.๒) สัตว์สี่เท้าที่เข้าไม่ข่ายลักษณะสัตว์ใหญ่ เช่น สุกร สุนัข
แมว กระต่าย ลิง ชะนี และอื่น ๆ จำนวนไม่เกิน ๒๕ ตัว

(๕.๓.๑.๓) สัตว์ปีก เช่น เป็ด ไก่ ห่าน นก และอื่น ๆ จำนวน
ไม่เกิน ๓๐ ตัว

(๕.๓.๑.๔) จำนวนสัตว์อื่นนอกจาก (๕.๓.๑.๑) และ (๕.๓.๑.๒)
ต้องได้รับความเห็นชอบจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นต้องมีการปฏิบัติภายใต้มาตรการ ดังนี้

(๑) สถานที่ตั้ง

(๑.๑) ต้องตั้งอยู่ในสถานที่ที่ไม่ก่อเหตุรำคาญ
ให้กับผู้อาศัยใกล้เคียง

(๑.๒) ต้องมีบริเวณเลี้ยงสัตว์ซึ่งกั้นเป็นสัดส่วน
และให้อยู่ห่างเขตที่ดินสาธารณะ ทางน้ำสาธารณะ หรือที่ดินต่างจากเจ้าของ และมีที่ว่างอันปราศจากหลังคา
หรือสิ่งใดปกคลุมโดยรอบบริเวณสัตว์เลี้ยงนั้น ดังนี้

(๑.๒.๑) สำหรับสถานประกอบการเลี้ยงสัตว์
น้อยกว่า ๕๐ ตัว ต้องมีระยะห่างในระยะที่ไม่ก่อให้เกิดความรำคาญต่อชุมชนใกล้เคียง

(๑.๒.๒) สำหรับสถานประกอบกิจการเลี้ยงสัตว์
ตั้งแต่ ๕๐ - ๕๐๐ ตัว ต้องมีระยะห่างไม่น้อยกว่า ๕๐๐ เมตร

(๑.๓) สำหรับสถานประกอบกิจการเลี้ยงสัตว์กว่า ๕๐๐ - ๑,๐๐๐ ตัว ต้องมีระยะห่างไม่น้อยกว่า ๑ กิโลเมตร

(๑.๔) สำหรับสถานประกอบกิจการเลี้ยงสัตว์กว่า ๑,๐๐๐ ตัวขึ้นไป ต้องมีระยะห่างไม่น้อยกว่า ๒ กิโลเมตร

ผู้ขออนุญาตดังกล่าวให้ยื่นคำร้องต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามแบบและเงื่อนไขที่กำหนดพร้อมด้วยหลักฐาน ดังต่อไปนี้อย่างละ ๑ ชุด

(๑) สำเนาบัตรประจำตัวประชาชน

(๒) สำเนาทะเบียนบ้าน

(๓) หนังสือแสดงความเป็นเจ้าของที่ดิน

(๔) เอกสารหรือหลักฐานอื่นที่เจ้าพนักงานท้องถิ่น

เห็นสมควรเรียกเพิ่มเติมเพื่อประกอบการพิจารณา

(๒) อาคารและส่วนประกอบ

(๒.๑) อาคารต้องเป็นอาคารเอกเทศและมั่นคงแข็งแรง มีลักษณะเหมาะแก่การเลี้ยงสัตว์ประเภทนั้น ๆ ไม่มีการพักอาศัย หรือประกอบกิจการอื่นใด

(๒.๒) พื้นที่ต้องเป็นพื้นที่แน่นทำความสะอาดง่าย ไม่แฉะแฉะเว้นแต่การเลี้ยงสุกรพื้นเมืองจะต้องเป็นคอนกรีตและมีความลาดเอียงเพื่อให้น้ำสิ่งปฏิกูล ไหลลงทางระบายน้ำได้สะดวก

(๒.๓) หลังคาต้องมีความสูงจากพื้นมากพอสมควร และมีช่องทางให้แสงสว่างหรือแสงแดดส่องภายในอาคารอย่างทั่วถึง

(๒.๔) คอกต้องมีการกั้นคอกเป็นสัดส่วนเหมาะสมกับ จำนวนสัตว์ไม่ให้สัตว์อยู่กันอย่างแออัด

(๒.๕) การระบายอากาศต้องจัดให้มีทางระบาย อากาศถ่ายเทเพียงพอ

(๓) การสุขาภิบาลทั่วไป

(๓.๑) การระบายน้ำ

(๓.๑.๑) รางระบายน้ำต้องจัดให้มีรางระบายน้ำ

โดยรอบตัวอาคารให้มีความลาดเอียงเพียงพอให้น้ำไหลสะดวก

(๓.๑.๒) น้ำทิ้งต้องมีการบำบัดก่อนระบาย

ลงสู่ทางระบายน้ำแหล่งน้ำสาธารณะหรือในที่เอกชน

(๓.๒) การกำจัดมูลสัตว์ต้องเก็บกวาดมูลสัตว์

เป็นประจำทุกวันต้องจัดให้มีที่กักเก็บมูลสัตว์โดยเฉพาะ ไม่ให้ส่งกลิ่นเหม็นอันเป็นเหตุรำคาญ และต้องไม่เป็นแหล่งเพาะพันธุ์แมลงหรือสัตว์นำโรค

(๓.๒.๑) ถ้ามีการสูมไฟไล่แมลงให้สัตว์

ต้องไม่ให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อาศัยใกล้เคียง

(๓.๒.๒) ต้องป้องกันเสียงรบกวนของสัตว์

ไม่ให้เป็นเหตุรำคาญแก่ผู้อาศัยใกล้เคียง

(๓.๒.๓) การเลี้ยงสัตว์ที่มีขน ตัวอาคาร

ต้องสามารถป้องกันขนไม่ให้ปลิวฟุ้งกระจายออกไปนอกสถานที่

(๓.๒.๔) ต้องควบคุมดูแลไม่ให้สัตว์ออกไป

ทำความเสียหายแก่ทรัพย์สินหรือทำความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อาศัยใกล้เคียง

(๓.๒.๕) ต้องรักษาความสะอาดที่เลี้ยงสัตว์

ให้สะอาดเสมอ

(๓.๓) การกำจัดซากสัตว์ให้ใช้วิธีการเผาหรือฝัง

เพื่อป้องกันการเป็นแหล่งเพาะพันธุ์ของแมลงและสัตว์นำโรคและการก่อเหตุรำคาญจากกลิ่นเหม็น

ข้อ ๖ ในกรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นพบสัตว์ในที่หรือทางสาธารณะอันเป็นการฝ่าฝืนข้อ ๕ โดยไม่ปรากฏเจ้าของให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจกักสัตว์ดังกล่าวไว้เป็นเวลาอย่างน้อยสามสิบวัน เมื่อพ้นกำหนดแล้วยังไม่มีผู้ใดมาแสดงหลักฐานการเป็นเจ้าของเพื่อรับสัตว์คืนให้สัตว์นั้นตกเป็นของ องค์การบริหารส่วนตำบลเปิดแต่ถ้าการกักสัตว์ไว้อาจก่อให้เกิดอันตรายแก่สัตว์นั้นหรือสัตว์อื่น หรือต้องเสียค่าใช้จ่ายเกินสมควร เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะจัดการขายหรือขายทอดตลาดสัตว์นั้นตามควรแก่กรณี ก่อนถึงกำหนดเวลาดังกล่าวก็ได้เงินที่ได้จากการขายหรือขายทอดตลาดเมื่อได้หักค่าใช้จ่ายในการขายทอดตลาด และค่าเลี้ยงดูสัตว์แล้วให้เก็บรักษาไว้แทนสัตว์

ในกรณีที่มีได้มีการขายหรือขายทอดตลาดสัตว์ตามวรรคหนึ่ง และเจ้าของสัตว์มาขอรับสัตว์คืน ภายในกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง เจ้าของสัตว์ต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการเลี้ยงดูสัตว์ให้แก่ องค์การบริหารส่วนตำบลเปิด ตามจำนวนที่ได้จ่ายจริงด้วย

ในกรณีที่ปรากฏว่าสัตว์ที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นพบนั้นเป็นโรคติดต่ออันอาจเป็นอันตรายต่อประชาชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจทำลายหรือจัดการตามที่เห็นสมควรได้

ข้อ ๗ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจแต่งตั้งข้าราชการ หรือพนักงานส่วนท้องถิ่นเพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ ตามมาตรา ๔๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕ ในเขตอำนาจของ องค์การบริหารส่วนตำบลเปิด ในเรื่องใดหรือทุกเรื่องก็ได้

ข้อ ๘ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามข้อบัญญัตินี้ต้องระวางโทษตามที่กำหนดไว้ จำนวน ๕๐๐ บาท ในบทกำหนดโทษแห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. ๒๕๓๕

ข้อ ๙ ให้นายกองการบริหารส่วนตำบลรักษาราชการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจ ออกข้อบังคับ ระเบียบ ประกาศ หรือคำสั่ง เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้

ประกาศ ณ วันที่ ๓ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๖

ไพรินทร์ ประสานทอง

นายกองการบริหารส่วนตำบลเปิด